

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Gałkowska

Protokolant st.sekr.sąd. Katarzyna Skoczewska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2019 r. w Puławach

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko Ł. N.

o ryczałt za noclegi, diety oraz zwrot kosztów badań lekarskich

1.Zasądza od pozwanego Ł. N. na rzecz powoda G. S. kwotę 331 zł (trzysta trzydzieści jeden złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty;

2.Oddala powództwo w pozostałej części;

3.Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

4.Nie obciąża powoda kosztami procesu.

UZASADNIENIE

W dniu 17 sierpnia 2018r. powód G. S. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Ł. N. kwot: - 3137,50 Euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty tytułem ryczałtu za noclegi na terenie: Niemiec, Belgii Holandii, Irlandii, Francji, Ukrainy, Litwy , - 1950 (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty tytułem ryczałtu za noclegi na terenie Wielkiej Brytanii i kwoty 1681 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty, na która to kwotę składa się kwota 1350 zł tytułem diet w czasie podróży krajowych i kwota 331 zł tytułem zwrotu kosztów przeprowadzonych przez powoda badań lekarskich.

Pozwany Ł. N. pierwotnie powództwa nie uznawał w żadnym zakresie i wnosił o jego oddalenie.

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2019r. pozwany uznał powództwo co do kwoty 331 zł tytułem zwrotu kosztów przeprowadzonych przez powoda badań lekarskich i psychologicznych; w pozostałym zakresie powództwa nadal nie uznawał i wnosił o jego oddalenie. .

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Ł. N. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) Ł. N. w K. D. min. w zakresie transportu drogowego towarów (k.29).

Powód G. S. zawarł umowę o pracę z pozwanym Ł. N., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) Ł. N. w K. D. od dnia 13 czerwca 2016r. na czas określony do dnia 14 września 2016r., w charakterze kierowcy mechanika, a jako miejsce wykonywania pracy wskazano Polska i Europa (k.12). W treści tej umowy wpisano, że powód będzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem w wysokości 1850 zł plus 20 % godziny nocne (k.12,84).

W dniu 1 lipca 2016r. zawarto aneks do tej umowy o pracę, w którym wpisano że wynagrodzenie powoda wynosi 2222 zł miesięcznie i składa się z wynagrodzenia zasadniczego 1503 zł, ryczałtu za pracę w godzinach nadliczbowych 372 zł, ryczałtu za pracę w porze nocnej 117 zł, wynagrodzenia za dyżur 230 zł. (k.13).

Z dniem 5 lipca 2016r. strony stosunku pracy zawarły porozumienie zmieniające i zmieniły postanowienia umowy o pracę dotyczące należności z tytułu podróży służbowej, które od tego dnia otrzymują treść: 1. z tytułu podróży służbowej krajowej, pracownikowi przysługuje dieta oraz ryczałt za nocleg w wysokości określonej w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, 2. Z tytułu podróży służbowej zagranicznej pracownikowi przysługuje: a/ dieta w wysokości 30 euro za każdą dobę podróży, b/ ryczałt za każdy noclegi w wysokości określonej w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (k.51).

W dniu 15 września 2016r. strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony do dnia 31 grudnia 2016r. i zgodnie z tą umową, powód miał dalej pracować jako kierowca na terenie Unii Europejskiej, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem w wysokości: wynagrodzenie zasadnicze 1503 zł, ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych 372 zł, ryczałt za pracę w porze nocnej 117 zł, wynagrodzenie za dyżur 230 zł. (k.14,86).

Od dnia 1 stycznia 2017r. strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony i zgodnie z tą umową, powód miał dalej pracować jako kierowca na terenie Unii Europejskiej, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem w wysokości: wynagrodzenie zasadnicze 1735 zł, ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych 413 zł, ryczałt za pracę w porze nocnej 30 zł, wynagrodzenie za dyżur 265 zł. (k.15, 85).

Powód w okresie zatrudnienia otrzymywał wynagrodzenie wskazane w treści kolejnych zawieranych umów o pracę i fakt odbioru tych pieniędzy powód kwitował swoim podpisem na listach płac (zeznania pozwanego słuchanego w trybie art. 299 kpc k.151v-152, listy płac - koperta k.149). Za ostatnie miesiące pracy powoda w firmie u pozwanego, gdy powód nie wykonywał już podróży służbowych, tj. za maj i czerwiec 2017r. pozwany wypłacił powodowi przekazem pocztowym kwoty wynagrodzenia wynikające z umowy o pracę (k.136, zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc).

W okresie zatrudnienia u pozwanego powód odbył podróże służbowe w okresach: - od 13.06-24.06.16, od 27.06 do 1.07.16, od 5.07 do 28.07.16, od 3.08. do 18.08.16, od 22.08. do 24.08.16, od.19.09. do 29.09.16, od 2.10. do 20.10.16, od 4.11.do 12.11.16, od 15.11.do 25.11.16, od 29.11.do 9.12.16, od 12.12.do 23.12.16, od 10.01.do 25.01.17, od 2.02. do 10.02.17, od 12.02. do 15.02.17, od 19.02. do 2.03.17, od 7.03. do 20.03.17, od 23.03.do 1.04.17, od 5.04.do 14.04. 17 i do państw UE wskazanych w rozliczeniach sporządzonych przez biuro rachunkowe, a w każdym z tych państw przebywał liczbę dób, także wskazaną w tych rozliczeniach - koperta k.149 (zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc k.151v-152).

Po powrocie z każdej trasy, pozwany wypłacał powodowi „do ręki”, zanim jeszcze biuro rachunkowe przedstawiło szczegółowe rozliczenia danego wyjazdu, kwoty stanowiące przemnożenie liczby dni podróży, bez względu na kraj pobytu, razy 280 zł netto i powód każdorazowo kwitował pozwanemu fakt odbioru (zeznania słuchanych w trybie art. 299 kpc). Powód otrzymał od pozwanego następujące kwoty po odbytych podróżach służbowych: w dniu 24.06.16 - 2700 zł, w dniu 28.07.16 - 7.500 zł, w dniu 19.08.16 - 4760 zł, w dniu 29.09.16- 3275 zł, a wcześniej przelewem w dniu 15.09.- 1000 zł, w dniu 20.10.16 - 5600zł, w dniu 25.11.-3080 zł, za grudzień 2016 - 3080 zł i 1950 oraz 3400 zł, za styczeń 4480 zł, za luty 3780zł i 3360zł (pokwitowania -koperta k.149, za marzec 3920zł i 2800zł (pokwitowania

-koperta k.149), za kwiecień 2800 zł (pokwitowania -koperta k.149, k.63). Powód przez cały okres zatrudnienia u pozwanego, po powrocie z trasy kwitował fakt odbioru otrzymanych od pozwanego pieniędzy w zeszycie –notatniku lub na luźnych kartkach i faktycznie, te kwoty których odbiór kwitował, od pozwanego otrzymał (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, koperta k.149). Kwoty wypłacone wtedy powodowi przez pozwanego stanowiły należności za odbyte podróże służbowe i pozwany wyliczał te kwoty przemnażając liczbę dni w podróży razy stawka dzienna 280 zł, a na tę kwotę składała się - zgodnie z porozumieniem obowiązującym strony od 5 lipca 2016r., kwota tytułem diet w wysokości 30 euro i ryczał za nocleg w stawce 25% wynikającej z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. (zeznania pozwanego słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Następnie dokumenty dotyczące odbytej podróży służbowej przedstawiane były do rozliczenia firmie zewnętrznej, która wyliczała należności z tytułu każdej podróży służbowej, czyli należności tytułem diet krajowych i zagranicznych oraz noclegów w kraju i zagranicznych i tak z tytułu podróży służbowej odbywanej: - od 13.06-24.06.16 wyliczono dla powoda kwotę 3247,61 zł (koperta k.149, k.80), - od 27.06 do 1.07.16 - 571,92 zł (koperta k.149, k.83), od 5.07 do 28.07.16 - 5967,64 zł (koperta k.149, k.78), od 3.08. do 18.08.16 - 4211,52 zł (koperta k.149, k.76), od 22.08. do 24.08.16 - 497,96 zł (koperta k.149, k.77), od 19.09. do 29.09.16 - 2018,79 zł (koperta k.149, k.74), od 2.10. do 20.10.16 - 4751,15 zł (koperta k.149, k.72), od 4.11.do 12.11.16 - 1788,26 zł (koperta k.149, k.69), od 15.11.do 25.11.16- 2538 zł (koperta k.149, k.69v), od 29.11.do 9.12.16 - 3171,81 zł (koperta k.149, k.70v), od 12.12.do 23.12.16- 3119,62 zł (koperta k.149), od 10.01.do 25.01.17 - 4465,02 zł (koperta k.149), od 2.02. do 10.02.17 - 2663,86 zł (koperta k.149), od 12.02. do 15.02.17- 563,27 zł (koperta k.149), od 19.02. do 2.03.17 -2793,01 zł (koperta k.149), od 7.03. do 20.03.17 - 3476,49 zł (koperta k.149), od 23.03.do 1.04.17 -2407,72 zł (koperta k.149) i od 5.04.do 14.04. 17 - 2284,98 zł (koperta k.149). Powód kwitował od stycznia 2017r. na przedstawianych mu rozliczeniach podróży służbowej fakt otrzymania kwot wynikających z tego rozliczenia (koperta k.149, k.63,64,65v,67,67v, 68v).

W kwietniu 2017r. powód został skierowany przez pracodawcę na badania lekarskie z zakresu medycyny pracy i badania psychologiczne, powód je odbył i pokrył koszty związane z przeprowadzeniem tych badań tj. uiścił kwoty 181 zł i 250 zł (k. 30-32).

Stosunek pracy łączący strony rozwiązał się z dniem 30 czerwca 2017r. za wypowiedzeniem dokonany w dniu 12 maja 2017r. przez pracodawcę (k.87,88).

W marcu 2018r. w firmie prowadzonej przez pozwanego Państwowa Inspekcja Pracy przeprowadziła kontrolę w zakresie sprawdzenia przestrzegania przepisów prawnej ochrony pracy, w szczególności przepisów dotyczących wynagrodzenia za pracę i należności z tytułu podróży służbowych i kontrolą objęto wynagrodzenia powoda w okresie od 13.06.2016r. do 30.06.2017r. (protokół – k. 52-55). Kontrola ta nie wykazała nieprawidłowości w wysokości wypłat dokonywanych powodowi (zeznania świadka B. P. k.96v-97).

W piśmie z dnia 3 sierpnia 2017r. powód domagał się od pozwanego wypłaty kwot tam wskazanych tytułem diet i ryczałtów za noclegi (k.18).

W piśmie z dnia 19 czerwca 2018r. pełnomocnik powoda w przedsądowym wezwaniu do zapłaty wystąpił do pozwanego pracodawcy o wypłatę powodowi kwoty 24.300,75 zł tytułem ryczałtów za noclegi i diet z tytułu podróży służbowych (k.23-27), a pełnomocnik pozwanego w piśmie z dnia 29 czerwca 2018r. odpowiedział, że powodowi wypłacone zostały wszystkie świadczenia z tytułu wynagrodzenia za pracę, jak i również diet, ryczałtów za noclegi oraz koszty badań lekarskich (k.28).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a w szczególności: umowy o pracę, porozumienie zmieniające z 5 lipca 2016r., szczegółowe rozliczenia podróży służbowych, pokwitowania odbioru przez powoda pieniędzy, listy płac. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom pozwanego słuchanego w trybie art. 299 kpc, bo jego zeznania są zgodne z dokumentami złożonymi do akt sprawy, są też w całości logiczne i prawdopodobne. Natomiast zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc co do faktu, iż kwoty wypłacane jemu przez pozwanego po każdej odbytej podróży służbowej, czyli kwoty stanowiące przemnożenie liczby dni podróży, bez względu na kraj pobytu, razy 280 zł

netto były jedynymi wypłatami jakie wobec niego dokonywał pozwany, nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. Powód bowiem jedynie gołosłownie obecnie twierdzi, że nie otrzymał on tych pieniędzy jako oddzielnych wypłat, ale jego twierdzeniom przeczą podpisy złożone przez niego własnoręcznie na listach płac. Zeznania jego są więc nielogiczne i niewiarygodne, bo nie jest możliwym, aby dorosły człowiek, bez przymusu podpisywał przedstawiane mu – jak to określili kartki, które przekręcał i podpisywał, a jeżeli tak by robił, to byłoby to działanie delikatnie mówiąc nierozważne i lekkomyślne. Wobec tego zeznań powoda, gołosłownych w tym zakresie, sąd nie obdarzył wiarą; natomiast zeznania pozwanego w tym zakresie tj. że powód otrzymywał oddzielnie wynagrodzenie za pracę z umowy o pracę, a fakt otrzymania tych pieniędzy kwitował na listach płac oraz po każdej podróży, kwoty stanowiące przemnożenie liczby dni podróży, bez względu na kraj pobytu, razy 280 zł netto i była to wypłata tytułem umówionych diet i ryczałtów za noclegi, zasługują na obdarzenie ich wiarą, bo zgodne są z dokumentami złożonymi do akt sprawy czyli listami płac. W pozostałym zakresie sąd dał wiarę zeznaniom powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc co do istotnych dla sprawy faktów, zresztą zeznania stron, poza tą jedną istotną okolicznością, o której była mowa wyżej, zgodnie opisują stan faktyczny.

Zeznania świadka B. P. zgodne jest z treścią Protokołu z kontroli PIP i zasługują na ich obdarzenie wiarą. Natomiast zeznania świadków: W. N. k.96v i Ł. S. (k97) nie wniosku nic do sprawy i nie zostały podane analizie przez sąd.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Na wstępie podnieść należy, iż poza sporem jest, iż powód pracując w firmie pozwanego na podstawie kolejnych umów o pracę wykonywał pracę jako kierowca w transporcie międzynarodowym i w okresie zatrudnienia odbył trasy w okresach: - od 13.06-24.06.16, od 27.06 do 1.07.16, od 5.07 do 28.07.16 , od 3.08. do 18.08.16, od 22.08. do 24.08.16, od 19.09. do 29.09.16, od 2.10. do 20.10.16, od 4.11.do 12.11.16, od 15.11.do 25.11.16, od 29.11.do 9.12.16, od 12.12.do 23.12.16, od 10.01.do 25.01.17, od 2.02. do 10.02.17, od 12.02. do 15.02.17, od 19.02. do 2.03.17, od 7.03. do 20.03.17, od 23.03.do 1.04.17, od 5.04.do 14.04. 17 , a trasy te odbywały się do państw UE, wskazanych w szczegółowych rozliczeniach każdej podróży służbowej sporządzonych przez biuro rachunkowe- koperta k.149, jak też powód przyznał, że w czasie każdej z tych podróży przebywał w każdym z wymienionych tam państw liczbę dób, także wskazaną w tych rozliczeniach.

Bezspornym też jest, że powrocie z każdej trasy, pozwany wypłacał powodowi „do ręki”, zanim jeszcze biuro rachunkowe przedstawiło szczegółowe rozliczenia danego wyjazdu, kwoty stanowiące przemnożenie liczby dni podróży, bez względu na kraj pobytu, razy 280 zł netto i powód każdorazowo kwitował pozwanemu fakt odbioru tych kwot. Powód więc przyznał, że otrzymał od pozwanego w okresie zatrudnienia po odbytych trasach kwoty: w dniu 24.06.16 - 2700 zł, w dniu 28.07.16 – 7.500 zł, w dniu 19.08.16 – 4760 zł, w dniu 29.09.16- 3275 zł, a wcześniej przelewem w dniu 15.09.- 1000 zł, w dniu 20.10.16 - 5600zł, w dniu 25.11.-3080 zł , za grudzień 2016 - 3080 zł i 3400 zł, za styczeń 4480 zł, za luty 3780zł i 3360zł, za marzec 3920 zł i 2800zł, za kwiecień 2800zł.

Powód przyznając te fakty, jednakże twierdzi, że te kwoty, których otrzymanie od pozwanego pokwitował, są jedynymi kwotami wypłaconymi jemu przez pozwanego w okresie zatrudnienia i tylko wtedy, kiedy jeździł w podróże służbowe (poza majem i czerwcem 2017r.). Natomiast pozwany zdecydowanie twierdzi, że te kwoty, których otrzymanie powód pokwitował, to są to tylko należności związane wyłącznie z odbytymi przez powoda wyjazdami służbowymi i były to wypłaty tytułem diet i ryczałtów za noclegi, a te wypłacane kwoty były nie mniejsze niż umówione w treści porozumienia, bo stawka dzienna tj. kwota 280 zł, czyli mając na uwadze przelicznik 4,38 zł ok. 64 euro, zawierała w sobie dietę w wysokości 30 euro i umówiony ryczałt tj. 25% limitu określonego w przepisach. Pozwany zdecydowanie zeznał też, że za każdy miesiąc pracy powód otrzymał wynagrodzenie za pracę w wysokości wynikającej z zawartej umowy o pracę, wypłata tego wynagrodzenia następowała również „do ręki”, a fakt otrzymania miesięcznego wynagrodzenia powód kwitował na przedstawionych i złożonych do akt sprawy listach płac. Powód zaś nie kwestionując, iż na złożonych do akt sprawy (koperta k.149) oryginałach list płac za okres jego zatrudnienia znajdują się jego podpisy w rubrykach zawierających nazwisko i kwotę wynagrodzenia netto do wypłaty, twierdzi jednakże, że tych kwot jako oddzielnych wypłat tytułem wyłącznie wynagrodzenia za pracę w ramach umowy o pracę, od pozwanego nie otrzymał. Powód twierdzi więc, iż kwoty wypłacane jemu przez pozwanego po każdej odbytej

podróży służbowej, czyli kwoty stanowiące przemnożenie liczby dni podróży, bez względu na kraj pobytu, razy 280 zł netto zawierały w sobie wynagrodzenie za pracę wynikające z umowy o pracę i diety, a nie zawierały w sobie ryczałtu za nocleg i tychże ryczałtów w toku niniejszego procesu się domaga. Pozwany zaś, jak wyżej podniesiono, twierdzi, że powód otrzymywał oddzielnie wynagrodzenie za pracę z umowy o pracę a fakt otrzymania tych pieniędzy kwitował na listach płac oraz po każdej podróży kwoty stanowiące przemnożenie liczby dni podróży, bez względu na kraj pobytu, razy 280 zł netto i była to wypłata tytułem umówionych diet i ryczałtów za noclegi.

Zatem zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc są całkowicie odmienne co do faktu otrzymania przez powoda wynagrodzenia miesięcznego za pracę w wysokościach wynikających z list płac za okres od czerwca 2016r. do kwietnia 2017r. Jak już wyżej podniesiono, zdaniem sądu, zeznania powoda w tym zakresie nie zasługują na obdarzenie ich wiarą i sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego w tym zakresie. Powód bowiem jedynie głośłownie obecnie twierdzi, że nie otrzymał on tych pieniędzy jako oddzielnych wypłat, ale jego twierdzeniom przeczą podpisy złożone przez niego własnoręcznie na listach płac; natomiast zeznania pozwanego w tym zakresie zasługują na obdarzenie ich wiarą, bo zgodne są z dokumentami złożonymi do akt sprawy, czyli listami płac.

Zatem uznać należy, że powód otrzymywał od pozwanego co miesiąc należne jemu wynagrodzenie przewidziane w umowie o pracę, kwitował fakt odbioru tych pieniędzy, a oprócz tego miesięcznego wynagrodzenia za pracę, pozwany wypłacał jemu kwoty, po odbytych podróżach służbowych i były to kwoty, których fakt otrzymania powód pokwitował i których wypłat nie kwestionuje. Według sądu, kwoty te stanowią należności za odbyte przez powoda podróże służbowe i obejmują wartości należnych powodowi diet i ryczałtów za noclegi umówionych przez strony.

Powód twierdzi, że wprawdzie podpisał on z pracodawcą Porozumienie z dniem 5 lipca 2016r. zmieniające postanowienia umowy o pracę dotyczące należności z tytułu podróży służbowej, ale jego zdaniem, to powinien otrzymywać on tytułu odbywanych podróży służbowych diety w wysokości wynikającej z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej oraz ryczałt za nocleg w wysokości 25% stawki wynikającej z tego Rozporządzenia. Pozwany zaś uważa, że diety i ryczałty za noclegi za podróże odbyte przez powoda powinny być liczone zgodnie z ustalonym i obowiązującym porozumieniem zmieniającym obowiązującym strony stosunku pracy od 5 lipca 2016r.

W ocenie sądu, porozumienie zmieniające podpisane przez strony i obowiązujące od 5 lipca 2016r., zawierało treści dopuszczalne przepisami prawa, a w szczególności zgodne z prawem są zapisy, iż z tytułu podróży służbowej krajowej, pracownikowi przysługuje dieta oraz ryczałt za nocleg w wysokości określonej w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowe, a z tytułu podróży służbowej zagranicznej pracownikowi przysługuje: a/ dieta w wysokości 30 euro za każdą dobę podróży, b/ ryczałt za każdy nocleg w wysokości określonej w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Zgodnie z art. 77⁵ § 1 kp, pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową i przepis ten dotyczy wszystkich pracodawców. Natomiast w § 2 tegoż przepisu przewidziano, że Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Taki akt prawny został wydany i jest to – wskazane wyżej - Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Także art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tekst jedn.: Dz. U. 2012.1155 z późn. zm.) stanowi, że kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art.

77⁵ § 3-5 k.p. Przepis ten, odsyłając wprost do art. 77⁵ § 3-5 k.p. nakazuje więc stosowanie, w szczególności §13 i § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w/s należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. 2013. Poz 167) i załącznika do tego rozporządzenia – wysokość diety za dobę podróży zagranicznej oraz limitu za nocleg w poszczególnych państwach. Zgodnie z § 7 rozporządzenia, dieta w czasie podróży krajowej wynosi 30 zł za dobę podróży a zgodnie z § 13 dieta w czasie podróży zagranicznej przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej. Zgodnie zaś z treścią §16 ust. 2 tegoż Rozporządzenia - w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1.

Jednakże § 3 art. 77⁵ kp stanowi, że warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 czyli zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

Poza sporem jest, że pozwany pracodawca nie jest pracodawcą o którym mowa w §2 art. 77⁵ kp, a więc przepisy Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r. byłyby w tej firmie stosowane tylko wtedy gdyby – jak stanowi § 5 tegoż przepisu, układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawierały postanowień, o których mowa w § 3, a wtedy pracownikowi przysługiwałyby należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

Z regulacji zawartych w przepisach art. 77⁵ § 3 i § 5 k.p. wynika więc, że pracodawcy spoza sfery budżetowej w dużej mierze mogą samodzielnie ustalać warunki przyznawania należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowych (z zastrzeżeniem zawartych w art. 77⁵ § 1 i 4 k.p. przepisów gwarancyjnych). Wobec tego pracodawca sektora prywatnego może sam określić warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej, biorąc pod uwagę specyfikę swojej działalności oraz środki finansowe jakimi dysponuje. Jak zauważył Trybunał Konstytucyjny, w wyroku z dnia 4 października 2005 r., sygn. akt K 36/03, OTK-A2005/9/98, analiza treści przepisów kodeksu pracy jednoznacznie wskazuje, że kwestie dotyczące należności z tytułu podróży służbowych uregulowano dwutorowo. "W stosunku do pracowników państwowej i samorządowej sfery budżetowej, określenie trybu ustalania warunków oraz wysokości diet ustawa przekazuje do szczegółowej regulacji ministrowi właściwemu do spraw pracy w drodze rozporządzenia. W odniesieniu zaś do pracowników spoza tego kręgu ustawodawca pozostawił tę kwestie stronom stosunku pracy, a więc pracodawcom i pracownikom (§ 3), obligując ich do określenia warunków wypłacania należności z tego tytułu w układach zbiorowych pracy lub w regulaminie wynagradzania, bądź wprost w umowie o pracę".

Pozwany pracodawca, który nie miał, zgodnie z art. 77² kp obowiązku wydawania regulaminu wynagradzania, mógł więc sam ustalić warunki wypłat należności z tytułu podróży służbowych i wprowadzić je w treści umowy o pracę i właśnie pozwany pracodawca wprowadził w treść umowy o pracę zawartej z powodem porozumienie co do wysokości należności z tytułu podróży służbowej i te postanowienia co do wysokości wypłat tych należności były zgodne z treścią art. 77⁵ kp, a w szczególności z jego §4, który to przepis stanowi, iż postanowienia umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2. Zgodnie z § 7 ust 1 Rozporządzenia dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów żywienia i wynosi 30 zł za dobę podróży. Zatem ustalenia pozwanego pracodawcy zawarte w treści umowy o pracę tj. iż dieta wypłacane będzie pracownikom w wysokości 30 euro, zgodne były ze wskazanymi wyżej przepisami.

Co do zaś ryczałtu za nocleg, to jeszcze raz należy wskazać, iż brzmienie przepisu art. 77⁵ § 3 k.p. jednoznacznie wskazuje, że to akty wewnętrzzakładowe mają pierwszeństwo przed rozporządzeniem, które na mocy art. 77⁵ § 5 k.p.

mają zastosowanie tylko, gdy takie akty nie regulują kwestii należności z tytułu podróży służbowych. Rozporządzenie z dnia 29 stycznia 2013 r. nie stanowi żadnego minimalnego standardu należności, gdyż co do zasady w ogóle nie jest skierowane do pracodawców prywatnych. Jedyne minimalny standard określono w art. 77⁵ § 4 k.p., który dotyczy diet, a nie ryczałtów za noclegi (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 lutego 2016 r. w sprawie III APA 37/150). W uzasadnieniu tegoż orzeczenia sąd podniósł, iż z treści uzasadnienia do projektu ustawy wprowadzającej te przepisy do kodeksu pracy, jak i z przebiegu prac sejmowych wynika, że celem ustawy była bowiem właśnie liberalizacja regulacji dotyczących należności z tytułu podróży służbowych i umożliwienie pracodawcom bardziej elastyczne ukształtowanie ich wysokości, ostatecznie do ustawy wprowadzono jedynie minimalną stawkę diety, nie wspominając o minimalnej stawce ryczałtu. Co więcej na swobodę stron umowy o pracę w kwestii ustalenia wysokości należności z tytułu podróży służbowych zwracał uwagę Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 października 2005 r. sygn. akt K 36/03, w którym uznał, że przepisy upoważniające pracodawców do określenia wysokości należności w regulaminie wynagradzania są zgodne z Konstytucją. Podobnie Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 10 stycznia 2007 r. (sygn. III PK 90/06, OSNP 2008/11-12/155) i z dnia 14 maja 2012 r. (sygn. II PK 230/11, Lex 1216860) stwierdził wprost: "Odmienna regulacja dotycząca pracodawców niebędących państwowymi lub samorządowymi jednostkami sfery budżetowej oznacza, że mogą oni uregulować należności pracowników na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową zarówno w sposób korzystniejszy, jak i mniej korzystny dla pracowników od tego, jaki wynika z odpowiedniego rozporządzenia ministra właściwego do spraw pracy. Tymczasem pozwany pracodawca ustalił, iż powód będzie otrzymywał ryczałt za każdy nocleg w wysokości określonej w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, czyli zgodnie z treścią §16 ust. 2 tegoż Rozporządzenia - w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1.

Jak wynika z rozliczeń szczegółowych podróży służbowych odbytych przez powoda, każda podróż została rozliczona przy przyjęciu tych zasad, a w szczególności przy uwzględnieniu kwot limitu za nocleg, innych dla każdego kraju pobytu a przewidzianych w załączniku do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r., a także uwzględniając, iż dieta krajowa to 30 zł a dieta zagraniczna to – jak stanowi umowa stron – kwota 30 euro. Powód nie kwestionował prawidłowości tych rozliczeń pod względem arytmetycznym, a analiza tych dokumentów pozwala stwierdzić, iż kwoty tam wyliczone są zgodne z stanem faktycznym tj. co do liczby dób pobytu w konkretnym kraju, czego zresztą powód nie kwestionował, a także zgodne z 25% kwot limitu za nocleg, uwzględniają też prawidłowy kurs złotego.

Stwierdzić więc należy, że suma kwot należnych powodowi z tytułu odbytych przez niego w okresie zatrudnienia u pozwanego podróży służbowych, czyli diet i ryczałtów za noclegi, których wysokość ustalona była w umowie o pracę, wyliczona w tych szczegółowych rozliczeniach podróży służbowych jest niższa niż suma kwot wypłaconych faktycznie powodowi w okresie zatrudnienia przez pozwanego, które to kwoty były wypłacane powodowi po powrocie z każdej podróży służbowej w wysokości stanowiącej przemnożenie liczby dni podróży, bez względu na kraj pobytu, razy 280 zł netto i które to wypłaty dokonywane były, jak wyżej uznał sąd, tytułem diet i ryczałtów za nocleg. Sytuację tę obrazuje zestawienie sporządzone przez pozwanego(k.102v-103), z tym, że pozwany uznał, iż od stycznia 2017r. powód otrzymywał kwoty tytułem należności za podróże służbowe w wysokościach wynikających z rozliczenia każdej podróży służbowej, bo takie rozliczenia powód podpisywał, ale przecież- jak wynika z pokwitowań odbioru gotówki za ten okres (koperta k.149), faktyczne wypłaty dokonywane wtedy na rzecz powoda były jeszcze wyższe i o ich wyśińkości stanowią pokwitowania. Zatem kwota wypłaconych powodowi kwot jest jeszcze wyższa niż to wynika z tego zestawienia, co oczywiście tym bardziej świadczy o tym, że pozwany pracodawca wypłacił powodowi należności z tytułu odbytych przez niego podróży służbowych czyli diet i ryczałtów za noclegi w wyższej wysokości niż zobowiązywały go przepisy prawa.

Reasumując więc, roszczenie powoda skierowane wobec pracodawcy co do ryczałtów za noclegi i w ogóle jakichkolwiek należności z tytułu odbytych przez niego podróży służbowych, jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu.

Roszczenie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 331 zł tytułem zwrotu należności za wykonane badania lekarskie i psychologiczne w wysokości 331 zł zostało uznane przez pozwanego. Zgodnie zaś z art. 213§2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W ocenie sądu, w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, czynność ta jest jak najbardziej dopuszczalna.

Nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności uzasadnia przepis art. 333§1 pkt2 kpc.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 102k.p.c., który to przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest to rozwiązanie szczególne, nie podlegające wykładni rozszerzającej, wymagające do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd, przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu, zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy uznać pogląd, iż sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 k.p.c. - od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. Taka właśnie sytuacja zaistniała w okolicznościach niniejszej sprawy. Powód decydując się na dochodzenie swoich praw na drodze sądowej, niewątpliwie był subiektywnie przekonany o zasadności swego roszczenia.